

νά σέ σώσω, σὺ θέλεις νὰ μοῦ τρυπήσης τὴν κεφαλὴν; Ὁ δὲ τοῦρκος δεικνύων εἰς αὐτὸν μετὰ δακρύων τὸν πλόκαμον, τὸν ὅποιον ἀπέκοψεν, ἀπὸ ταύτας τὰς τρίχας, τῷ εἶπε, θὰ κάμω τὸ χαίμαλί μου, τὸ ὅποιον θὰ μ' ἐνθυμίζῃ πάντοτε ὅτι ἡ πίστις τῶν χριστιανῶν εἶνε καλλιτέρα ἀπ' ἐκείνην τῶν τούρκων.

Ὁ τοῦρκος οὗτος ἀποθανὼν μοὶ ἄφησεν αὐτὸν τὸν βόστρυχον, τὸν ὅποιον φυλάττω εἰς τοῦτο τὸ φυλακτήριον ὡς πολῦτιμον κειμήλιον. Τοιαῦτα μοὶ διηγήθη ὁ ξένος ἐλθετὸς περὶ τῆς ἐπωνυμίας τοῦ Τουρκοφάγου, ἀκούσας αὐτὰ παρ' ἀξιοπίστου ἀνδρός, τοῦ Παναγιώτου Ἰατράκου.

Ἄς κρίνωσιν οἱ νέοι τῆς πατρίδος μου περὶ τῆς εὐγενοῦς πράξεως τοῦ Νικήτα, καὶ ἄς φρονῶσι καὶ αὐτοὶ ἅξια τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας, αἵτινες παράγουσι τοιοῦτους ἥρωας.

N. ΣΑΡΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Π Ο Θ Ο Σ

Σὰν πεταλούδα, ποῦ ὀλόχαρη πετᾷ
Ἀπάνω σὲ λουλούδια μυρωμένα,
Ποῦ τὴν αὐγούλα πρώτη χαιρετᾷ,
— ψυχὴ μὲ τὰ φτερά της χρυσαμένα, —

Σὰν πεταλούδα ἤθελα νὰ ζήσω,
Ἀγνώριστος, σὲ κῆπο ἀνθοσπαρμένο,
Φωλῆὰ νὰ μὴ γυρεύω γιὰ νὰ στήσω,
Νᾶχω φωλῆὰ καθ' ἄνθος μυρωμένο!

Σὰν πεταλούδα ἤθελα νὰ ζήσω
Καί, ὅταν ἔλθ' ἡ ἐσχατὴ στιγμή,
Τὰ μάτια μου γλυκὰ νὰ τὰ σφαλίσω
Σ' ὀλόασπρο ἀπάνω... γι' αἰσέμι!

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ἐν Πειραιεῖ, Ἰουλίου 1883

ΜΙΑ ΑΝΕΜΩΝΗ

I

Εἰς ἀπόκεντρόν τινα ὁδὸν τῆς συνοικίας Κολωνακίου καὶ εἰς μονώροφον καὶ ἰσόγειον οἰκίαν κατῴκει πρὸ δύο ἐτῶν νεαρά τις χήρα ὀνομαζομένη Μαρία. Ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ σύζυγός της οὐδεὶς ἤνοιξέ ποτε τὴν θύραν τῆς ἐκτὸς τῆς γραίας μητρός της, ἥτις δις τῆς ἡμέρας μετέβαινεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἢ εἰς ἄλλην τινὰ ἐργασίαν· ἅμα ἢ γρατὰ ἐπανήρχετο ἐκλείετο ἡ θύρα καὶ οὐδὲν ἄλλο δεῖγμα ζωῆς ἠδύνατό τις ἔξωθεν νὰ διακρίνῃ ἢ ἐνίοτε τοὺς κλαυθμηρισμοὺς καὶ τὰς χαρμωδύνας φωνὰς τοῦ τριετοῦς παιδίου τῆς Μαρίας.

Νίκος ἐκαλεῖτο τὸ τριετὲς τοῦτο βρέφος καὶ ἐφαίνετο ὡς τις ἄγγελος, ὅστις, σταλεὶς ἔπως εὐλογίῃ τὴν ἀγάπην τῶν νεαρῶν συζύγων, ἐλησμόνησε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς

τὸν οὐρανόν. Τόσῳ γελόεντα καὶ γλυκύτατα χεῖλη, τόσῳ οὐλὴ καὶ ξανθὴ κόμη, τόσῳ οὐράνια βλέμματα. Καὶ ἔχαιρεν ὁ μικρὸς Νίκος εἰς τὰ φιλήματα τῆς μητρός του καὶ ἐσκίρτα εἰς τὰς φιλοστοργούς ἀγκάλας τῆς ἀπὸ χάραν καὶ εὐφροσύνης.

Ἡ πτωχὴ Μαρία εἰργάζετο ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ ἐθεωρεῖτο εὐτυχὴς ὁπόταν διὰ τῶν εὐτελῶν καρπῶν τῆς διηνεκοῦς ἐργασίας της ἠγόραζεν ὕφασμα, τὸ ὅποιον ἔρραπτε μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ μετεμόρφονεν αἰφνιδίως εἰς κομψὸν φορεματάκι διὰ τὸν προσφιλεῖ Νίκον της.

Καὶ ὅταν πλέον τὴν κυριακὴν ἢ ἐπίσημόν τινα ἑορτὴν ἐνέδουε τὸ τέκνον της μὲ τὸ καινουργὲς τοῦτο ἔνδυμα, τὸ ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὸ κατεφίλει δακρύουσα ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ τινα σπαρακτικὴν καὶ σὺν-μα γλυκεῖαν ἀνάμνησιν, διότι, ὡς ἔλεγεν, ὁμοίαζε πολὺ τοῦ πατρὸς του.

Τὰ δάκρυα ταῦτα εἶχον τόσον συνειθίσει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πτωχῆς Μαρίας, ὥστε δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ τοὺς ἐγκαταλείβουν. Ἀλλὰ πόσον εὐτυχεῖς οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες γεννῶσι τόσῳ ἀγνὰ δάκρυα καὶ πόσον ἐξαγιάζονται αἱ παρειαί, αἵτινες δέχονται αὐτά, ὡς ὁ Σταυρός, ὅστις ἐδέχθη τὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος!

Πρὸ πάντων ὅταν τὴν αὐγὴν καὶ τὴν ἐσπέραν προσήυχετο πρὸ τῆς εἰκόνης της μίαν εὐχὴν καὶ μίαν παράκλησιν ἀπηύθυνεν εἰς τὴν Παναγίαν: νὰ δίδῃ υἱεῖαν καὶ καρδίαν ἄδολον εἰς τὸ τέκνον της.

II

Εἰς τὸ παιδικὸν φίλημά του ἐλησμόνει τοὺς κόπους καὶ τὰς ἀγρυπνίας της· ἅ! πόσον γλυκεῖς καὶ ἐλαφροὶ φαίνονται οἱ πόνοι, ὅταν γίνωνται ὑπὲρ ὄντος τόσον ἀγαπωμένου! Καὶ ποία εὐγενεστέρα καὶ ὑψηλοτέρα ἀγάπη τῆς μητρικῆς στοργῆς; καὶ ποία φωνή, ἢ ποῖον παράπονον, ἢ ποῖον δάκρυ βαρύνει περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν ἢ ἡ φωνὴ καὶ τὸ παράπονον καὶ τὸ δάκρυ τῆς μητρός;

Ἦτο λοιπὸν εὐτυχὴς ὑπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ τέκνου της ἢ τόσον δυστυχὴς Μαρία; ναί· ἀλλὰ τίς ἐγγυᾶται διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ; Τίς ἐγγυᾶται διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ τρυφεροῦ ἀνθους, τοῦ ὁποίου τὸ εὐθραυστον κλωνίον ἐξετέθη εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Βορρᾶ;...

Μίαν αὐγὴν ἐξύπνησεν ὁ Νίκος καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν βεβαρημένοι, τὰ χεῖλη του ἡμιηνεωγμένα, αἱ παρειαὶ του κατακόκκινοι.

Ἡ Μαρία, καθλιμένη ἐπὶ τινος παλαιοῦ κιβωτίου, ἔρραπτεν ἀπὸ βαθείας αὐγῆς καὶ ἔψαλλεν ὡς ἑγερτήριον διὰ τὸν Νίκον τὸ πρωϊνόν, γλυκὺ καὶ μονότονον τραγουδάκι του. Αἶφνης σιωπᾷ ἔντρομος διότι ὁ Νίκος ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Κλαῖς, Νίκο μου; γιατί, πουλί μου;

— Δὲν ἔχω ζάλη, μὲ πονεῖ....

— Ἄναγία μου! ἀλήθεια, παιδί μου, ἅ! ὄχι, μὲ γελᾷς.